

Пѣтлитѣ зачестиха.

— Времето ще се развали, — забеляза Габара.

— По барометъра, ако се сѣди, ще имаме дъждъ.

— Моятъ барометъръ е . . . Слушай единъ дебелъ гласъ.

— Какъвъ е той?

Това е пѣтелтъ на срещния чифликъ. Забележилъ съмъ: чуя ли негова гласъ — времето се разваля.

Двамата другари се замълчаха, вслушани въ пѣсенъта на пѣтлитѣ.

Нощитѣ предъ дъждъ въ Добруджа сѣ ненагледни. Тѣ сѣ тихи и топли и нѣкакъ по-меки, — лъхаци влага, която прави небето по-бистро и звездитѣ се виждатъ по едри. Въздуха наоколо е лекъ за дишене и напоенъ съ мириса на земя, която дълго е сушена подъ лжчитѣ на слънцето и зажъднѣла за влага, като че дъха задушена. Нощитѣ предъ дъждъ въ Добруджа сѣ като душитѣ на хора минали педесетолѣтие. Въ душата е тихо и топло. Тя чувствува, че нѣма да дойде пролѣтъ за нея, ала не скърби, че ще падне снѣгъ и всичко ще побѣлѣй.

Андрея Поряза искаше нѣщо да отвърне, но друга мисль се възмогна въ главата му: искаше да говори за приближаещата зима. Искаше да говори, а езика се не мръдва: той неможеше да приказва за зимата, защото му бѣ мило за лѣтото. И подпуши цигара.

Петъръ Габара слушаше пѣсенъта на пѣтлитѣ и нищо не мислѣше. За него зимата бѣ само една хубава приказка, която се разбира съ мълчание, а не съ думи.

XIV.

Изобилень дъждъ валѣлъ день и нощъ напои земята. Полянитѣ изкжпани се раззелениха, стѣгди и улици изъ село добиха праздничень видъ: като че грижлива поделка ги бѣ измела, както измита вечеръ срещу